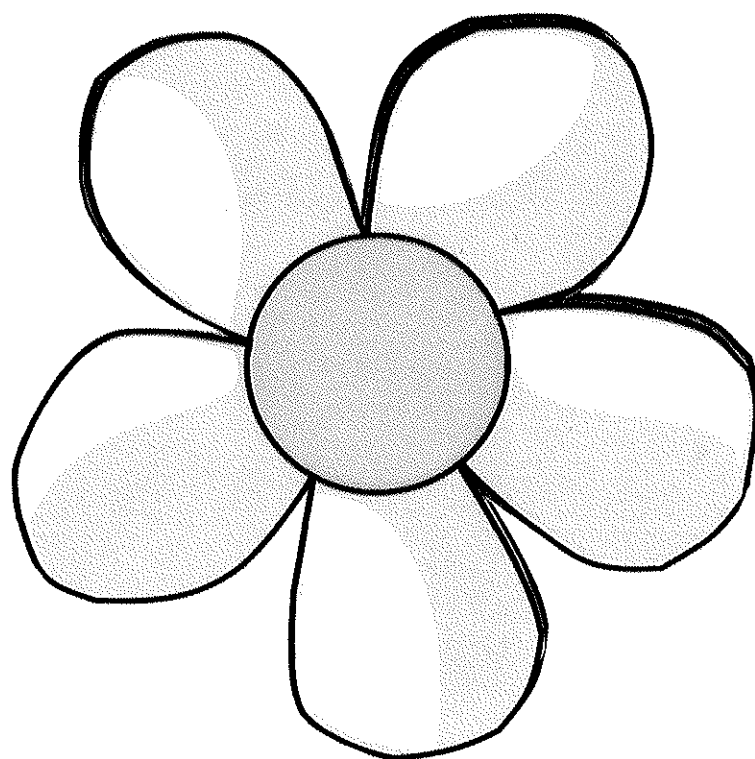

ŠKOLNÍ ČASOPIS

PEL - MEL

Občasník ZŠ Donovalská

KVĚTEN 2018

XXIII. ZOH v Pchjongčchangu očima žáků naší školy

ZŠ Donovalská, která byla oceněna jako nejsportovnější škola na Jižním Městě, reagovala na největší událost sportovního světa – Zimní OH v Pchjongčchangu. Žáci namalovali moc hezké práce, které byly vystaveny v KC Zahrada po celý měsíc únor 2018.

Autonehoda

Jednou v neděli jsme jeli od babičky domů. Nic neobyčejného. Byli jsme skoro zpět v Praze a už jsem se moc těšil, protože byl večer, cesta dlouhá a já zápasil s únavou. Ta mě strašlivě přemohla a nakonec jsem ještě zavřel oči a usnul.

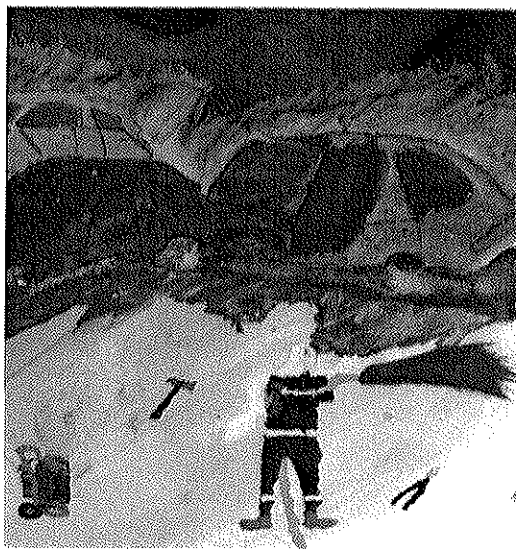
Náhle mě probudil křik rodičů a oslepilo velmi ostré světlo, které se k nám řtilo jako vodopád ze skály. Uvědomil jsem si ve vteřině, že proti nám jede auto.

BUM!!! Tma. Jediné, co jsem po chvílce, kdy jsem ztratil vědomí, zase uviděl, byl oheň a kouř. Najednou jsem z dálky uslyšel hasičské sirény. Zavřel jsem oči a modlil se, abych se z toho dostal. Přestal jsem v tu chvíli úplně vnímat svět a ponořil se někam jinam. Do světa svého, plného pouze toho nejkrásnějšího, co si dovedete představit. Začal jsem pociťovat euforii a samé blaho. Uslyšel jsem smích, a tak jsem se vydal za ním. Začal se mi nekontrolovatelně zrychlovat dech. Potom mě přemohl z ničeho nic velký smutek a strach.

Nemohl jsem se najednou pohnout a místnost, ve které jsem ležel, vypadala jako nemocnice. Přišel člověk v bílém plášti, patrně doktor. Měl na hlavě pleš, na očích brýle a bílý plášť. Řekl mi, ať jsem v klidu a že jsem jediný raněný, moje rodina že žije a je v pořádku. Poté přišel chlap jako hora s hnědými vlasy a oblečen ve smokingu. Řekl mi, že je hasič, který mě zachránil. Jde prý do divadla a cestou se stavil do nemocnice, aby zjistil, jak mi je. Vyprávěl o tom, jak mě vyprostili z auta, že jsem prý vypadal jako zkroucená nudle a křečovitě se ho držel. Byl mi velice sympatický. Uvědomil jsem si, že jsem našel nového přítele, kterému vděčím za to, že tu vůbec jsem.

Matěj František Lukáč – 8.B

1. místo školního kola soutěže Požární ochrana očima dětí 2018 – literární část

Lukáš Vítek – 8.B - Autonehoda

Zajímavosti o kočkách

Kočka to s člověkem táhne už několik tisíc let. V Egyptě se stala božstvem, ve středověku byla nenáviděna kvůli svému údajnému napojení na démony. Dnes chováme kočky především jako hebké mazlíčky. Jsou to úžasná stvoření, která nás nikdy nepřestanou překvapovat.

V průměru kočka stráví dvě třetiny dne spánkem. Dožije-li se tedy devíti let, jen tři roky byla vzhůru. Asi třetinu bdělého stavu tráví čištěním kožichu. Kdo by takový život nebral?

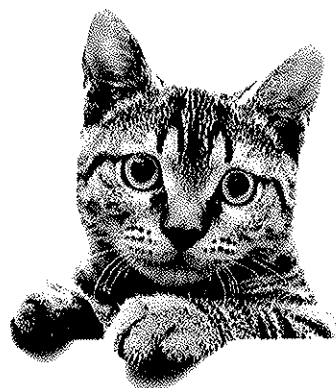
Pes vrtí ohonem, a tím vyjadřuje svou radost a důvěru. Kočka dává důvěru najevo tím, že se o člověka otírá. Otíráním o nás dává kočka najevo, že jde o její území, ale také nám říká, že nás přijala do svého života.

Kočky neumí rozeznat sladkou chuť. Umí vyloudit až 100 odlišných zvuků. Na krátkou vzdálenost je kočka schopna při běhu dosáhnout rychlosti až 50 km/h. Kočky se potí pouze na polštářcích tlapek.

Papež Inocenc VIII. odsoudil kočky jako zlo. Tisíce jich nechal spálit na hranici. Svého činu brzy litoval. Ve městě se přemnožily krysy, které s sebou přivlekly řadu nemocí.

Kočky se podívaly i do vesmíru. Nedobrovolným kočičím astronautem se stala míca se jménem Félicette. Na výlet se vydala v roce 1963. Návrat přežila. Na Zemi byly přijímány neurologické signály z přístroje, který měla implantovaný v mozku.

Kočky člověka uklidňují. Říká se, že majitelé koček jsou odolnější vůči stresu.

Pátek třináctého

Strach z pátku 13. pochází z pradávných dob a jeho údajná smůla se datuje dokonce do biblických časů. Právě v pátek nabídla Eva Adamovi jablko hříchu, v pátek zabil Kain Ábela a v pátek také začala potopa světa a zmatení jazyků v Babylonu. Ježíš Kristus byl v pátek třináctého ukřižován, u Poslední večeře sedělo třináct lidí, a tím třináctým byl zrádce Jidáš.

Pátek nebo číslo 13 jsou ale zmiňovány i v dalších náboženstvích. V severských příbězích například figuruje dvanáct bohů a třináctý nezvaný bůh Loki, který zabitím boha Baldera přinesl na Zem tmu. Podobných příkladů bychom ale našli nespočet i ze současnosti. V pátek 13. října 1929 nastal černý pátek na burze. Jeden z nejhorších propadů akcií na světových trzích.

V pátek 13. dubna 1970 ve 13 hodin 13 minut centrálního amerického času došlo k explozi rakety Apollo 13. 13. října 2006 zabila sněhová bouře v Buffalu tři lidi a způsobila škody za 130 milionů dolarů. Jeden z posledních nešťastných pátků 13. se odehrál v listopadu 2015, kdy při teroristickém útoku v Paříži zemřelo 140 lidí.

Strach z pátku třináctého není sám o sobě ničím výjimečným a lékaři pro tuto obavu, která může přerůst v psychickou poruchu, mají dokonce pojmenování. Jedná se o triskaidekafóbiu, kterou trpí řada lidí po celém světě.

Pátek 13. v Česku zaznamená 91 % Čechů, jen 6 % z nich ale věří, že přináší smůlu. Dalších 39 % očekává, že může přinést něco neočekávaného, a to i v pozitivním smyslu.

Dlouhodobé statistiky pojistných událostí ukazují, že obavy jsou zbytečné a že se pátky 13. zásadně neliší od běžných pátků. Najdou se i výjimky. 13. květen 2011 byl jediný pátek 13. v daném roce a Česká pojišťovna evidovala mnohem více škod než v jiné dny toho roku. V pojištění odpovědnosti občanů tehdy šlo o 40% nárůst oproti průměrnému dni. Tento nárůst škod koresponduje s pověrami, které pátek 13. den obklopují.

V pátek 13. jsou ale pověřiví třeba i zloději aut, v tento den totiž odcizí pouze polovinu vozidel oproti jiným pátkům. Je nižší i počet krádeží majetku všeho druhu, a to až o čtvrtinu. Nelze se vyhnout ani vysoké nehodovosti, která ale tkví zejména v tradičním pátečním dopravním ruchu, zejména v zimním období.

Svátek práce (1. máj)

Vznik svátku práce

Svátek práce nebo 1. máj je mezinárodní dělnický svátek, který se od roku 1890 slaví 1.května. Svátek vznikl díky stávce amerických dělníků v Chicagu 1.května 1886. V českých zemích se poprvé slavil v roce 1890 v Praze.

Svátek práce v ČSSR

Za vlády komunistického režimu patřil 1. máj k nejdůležitějším dnům v roce, během něhož se pořádaly velké prvomájové průvody, často před tribunou s místními komunistickými předáky (šéfy). V průvodu byly zastoupeny jak děti ze škol, tak podniky a různé organizace. Nosily se transparenty s hesly a mávátka. Negativem této akce byl fakt, že účast na průvodech byla povinná a nadřízení a učitelé měli dohlížet nad jejím celým průběhem.

Svátek práce v Evropě

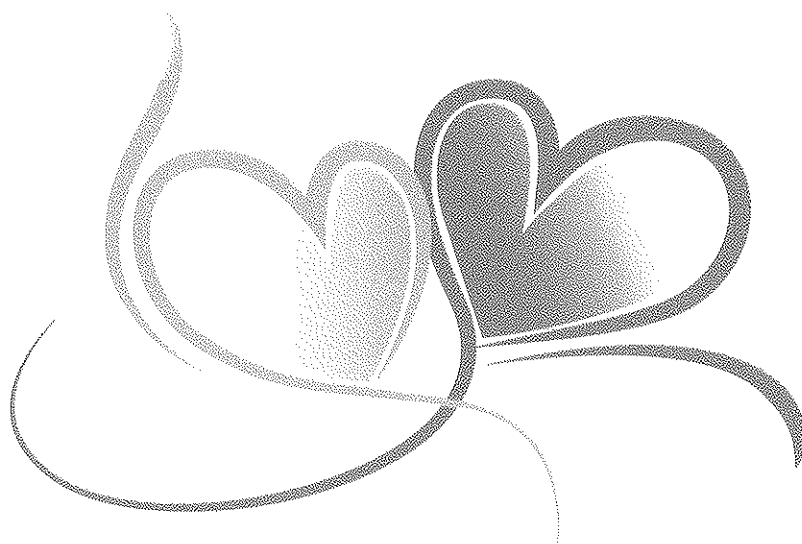
V západní Evropě měl v době ještě nedávno minulé 1. květen další zajímavý rozměr, kdy symbolizoval začátek jarní setby a byl zasvěcen bohu slunce a plodnosti. I v současnosti je tento svátek tradičně příležitostí k setkání různých ideově odlišných skupin, některé politické strany jej využívají ke svému zviditelnění.

Tradice

První máj bývá však spojován i s jinou tradicí.

Podle lidového zvyku bude žena políbená v tento den pod rozkvetlou třešní celý rok krásná a přitažlivá. Tradičně tak v první májový den zaplní desítky zamilovaných dvojic třešňové aleje či jiná romantická místa (např. pražský Petřín u sochy K.H.Máchy), aby tady vyplnily zlidovělé obyčeje a zajistily si štěstí i lásku do dalšího roku.

Zdroj: <http://svatky.centrum.cz>

Čím píšete?

Psací náčiní i barva náplně může někdy lidem kolem vás napovědět něco o vašem charakteru.

Pokud rádi píšete plnicím nebo keramickým perem, patříte k nekonfliktním a pohodovým lidem. Nemáte ve zvyku se hádat a prosazovat své názory za každou cenu.

V případě, že používáte propisovačku nebo obyčejnou tužku, jste vždycky připraveni k boji, nechcete ustupovat a stojíte vždy za svými názory.

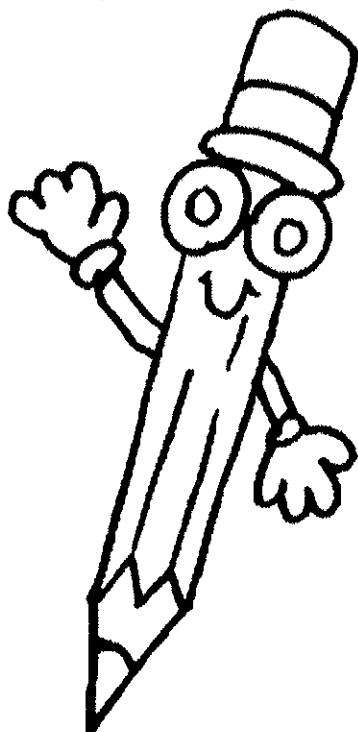
Důležitá je i barva náplně, jakou píšete:

Modrá – Nestojíte o to, stát se středem pozornosti. Jakékoli výstřednosti jsou vám cizí, nemáte rádi módní novinky.

Černá – Jste romantici, spíš staromódnější, občas se v dnešním bláznivém světě tak trochu ztrácíte. Neznamená to ale, že byste nevěděli, co chcete od života.

Červená – Nejste zrovna nejskromnější a máte o sobě vysoké mínění. Toužíte po uznání a chcete být stále v popředí zájmu.

Zelená – Jste sebevědomí, originální, nechcete se přizpůsobovat, ubíjí vás všední život. Okolí vás ale považuje trochu za podivína.

Polední přestávka Pravomila Pápěrky

(poučná povídka plná písmenka P)

Pan Pravomil Pápěrka, pracovník pražského pekárenského podniku, právě pilně pracuje. Peče Pražanům pečivo, preclíky, pirohy, pěkně propečené pizzy... Při polední pauze přetře pravicí pleš pokrytou potem, protáhne paže, prohodí: „Potřebuji posilnit.“ Poprosí pekařského pomocníka Pepíka: „Pohlídej, prosím, pec.“ Popadne peněženku, pospíchá po pískem posypané pěšině před právě postavený pivovar Pod Platany. Před pivovarem posedá pod přístřeškem pár Pravomilových přátel. Pobízejí: „Pojď přisednout!“ Pan Pápěrka poroučí: „Plzeňské.“ Pije pomalu, pilně přilévá, püllitry přibývají, pije, pije, prozpěvuje pijácké písně, pak padne pod pult, pitomě pohlíží po pivnici. Pil příliš.

Před pekárnu právě přichází paní Pepinka Pápěrková. Pravidelně přináší Pravomilovi polední polévku - pórkovou. Prosí pomocníka Pepíka: „Přivolej, prosím, Pravomila. Počkám před podnikem.“ Pepík pobíhá po pekárně, Pravomila postrádá. Pohoršeně praví: „Paní Pápěrková, Pravomil popíjí Pod Platany pivo.“ Pepinka prohodí: „Pitomec.“ Popadne polévku, pantofle pleskají po písčité pěšině, Pepinka pádí pro Pravomila. Pod Platany partnera pozvedá, podpírá, pak přilepí pár pohlavků pitomé palici pro povzbuzení potemnělé paměti. Pronese: „Pytlíku pitomej, proč piješ před polednem pivo? Před polévkou, pořádným poledním pokrmem? Připálíš pečivo! Pojď, pospěš, půjdeme!“ Pan Pápěrka potácivě povstane. Pokorně prosí: „ Předrahá Pepinko, promiň, pokaždé pití poněkud přeženu.“ Podpírán partnerkou pospíchá před pekařskou provozovnu. Před pekárnou právě poplašeně pobíhá pekařský pomocník Pepík. Pobízí Pravomila: „Pospěš, příteli, pomoz, pekárně přestala pracovat pojistka!“ Pravomil prohlíží pec. Přišli příliš pozdě. Potichu povzdychne: „ Pohroma!“ Pečivo připáleno, přežila pouze pizza.

Poučení pro posluchače – pro povzbuzení pijte pouze Pepsi!!

Kateřina Krausová

Vysvobození

Procházela jsem se po jedné z mnoha písečných pláží v Kalifornii, přičemž jsem za sebou pomalu nechávala červánkový západ slunce pádící sprintem za horizont. Užívala jsem si jeden z posledních srpnových večerů, které předpovídaly teplé slunné dny, a ze všech sil se snažila vstřebat konečné dozvuky hřejivých letních paprsků. *Je čas jít domů*, prolétlo mi hlavou jako nezadržitelná ozvěna, a tak jsem své tělo neochotně nachýlila ke známé betonové cestě podél pobřeží vedoucí k menší vilové čtvrti – k mému domovu.

Bydlení v těchto koutech nenechávalo téměř žádného Američana chladným. Všichni sem chtěli. To jen díky mým vysoce postaveným rodičům tu společně žijeme. Já, mamka, tatka i můj malý bráška. Jedna velká šťastná rodinka. *Ale není všechno zlato, co se třpytí ...* Zabrala jsem za kliku u domovních dveří a prošla naším moderním obývacím až do prostorné kuchyně. Matka stála otočená zády a něco zrovna připravovala na sporáku. To mohlo znamenat jen jedno. Večeře. Nejobávanější část dne. Okamžik, kdy je třeba nahodit vhodný úsměv za jakýchkoliv okolností a tvářit se jakoby nic. Jak jinak. Dokonalá rodina právníckých es z předměstí si přeci nemůže dovolit žádný skandál, že?

„Večeře je na stole!“ zvolala mamka a poprvé od mého příchodu se na mě na krátký okamžik podívala, věnujíc mi přitom jeden z jejích nejpřesvědčivějších úsměvů. „Jen si zaskočím nahoru umýt ruce,“ odbyla jsem ji a rychle vyběhla po schodech do druhého patra. Brala jsem je po jednom, hezky pomalu, nechtělo se mi tam vracet. Automaticky jsem zapadla do svého pokoje, zády vyčerpaně sjíždějíc po dveřích, až jsem dopadla na tvrdou zem. Nesnášela jsem způsob, jakým jsme spolu komunikovaly. Nebo spíše nekomunikovaly, chcete-li. Bylo mezi námi víc tajností než mezi protikandidáty při prezidentských volbách.

Cítila jsem se neskutečně psychicky unavená, takže jsem se ani příliš nedivila, když se v mé hlavě zničehonic zformulovala otázka. „*Nesnášíš to, nebo s tím jen nedokážeš nic udělat?*“ zašeptal do ticha neznámý hlas. Potichu jsem se se zavřenýma očima zasmála sama sobě. Už blázním. Naléhavý ledový hlas se mě ale soustavně snažil přesvědčit o opak. „*Je to nepřijemné, sedět takhle sama, daleko od své rodiny, od lidí, kteří by tě milovali, a nemoci vůbec nic, že ano?*“ Překvapeně jsem otevřela oči, když mi došlo, že tenhle hlas rozhodně nepatří mně a už vůbec ne nikomu z mé rodiny. Byl příliš hrubý, než aby ho vlastnil můj šišlající bráška a nebo snad moje otravně pisklavá matka. „Tatí?“ promluvila jsem nejistě do prázdného prostoru. Tohle bylo tak divné, až jsem tomu sama nechtěla uvěřit. Povídám si snad s duchem? „*Možná nejsi daleko od pravdy,*“ ozvalo se opět odnikud, jako by mi to četlo myšlenky. Poprvé za celou dobu mi po páteři přešel nefalšovaný záchvěv strachu. Neměla jsem ovšem šanci nijak zareagovat, jelikož se ze zdola ozvalo další naléhavé volání, tentokrát v mnohem intenzivnější podobě než poprvé. Rozpačitě jsem se postavila zpátky na nohy, věnujíc poslední pohled mému pokoji skrytému pod rouškou černé tmy. „*Ještě se uvidíme, maličká.*“

U večeře jsem byla značně nervózní. Nedalo se slovy popsat jak moc. Ten chladný hlas, který ve mně dokázal vyvolat kvantum negativních emocí během mikrosekundy, mě děsil k nepřítčnosti. Bála jsem se, co se stane, až opustím své místo u jídelního stolu a octnu se zase sama ve svém pokoji. Pokusí se se mnou zase spojit? A co když se mu to podaří? Těžce jsem polkla rozvařené brambory. „Je ti něco, zlato?“ zeptala se konečně mamka, i přestože ji to evidentně stálo značné přemáhání. Nemá ráda, když se zničehonic vynoří problémy. A už vůbec ne problémy zahrnující nadpřirozené jevy. Tatka vedle její pravice na mě starostlivě pohlédl. On to rozhodně být nemohl, celou dobu byl tady dole u televize. Nezbyvá nám už tedy moc možností. „Ne, nic,“ usmála jsem se slabě, neodtrhávajíc zrak od nádivky přede mnou. „Připadáš mi taková zamklá,“ řekla a zkoumavě

se mi zahleděla do tváře. Nepříjemně jsem se ošila. „Lži!“ zasyčel tlumeně cizinec a mnou projel další elektrizující náboj děsu. „Není mi moc dobře,“ odvětila jsem první, co mě napadlo. Snažila jsem se koordinovaně dýchat, ale srdce mi tlouklo do žeber jako splašené. Myslela jsem jenom na jedno – tohle nemůže být pravda. „Aha. No tak si běž klidně lehnout, já to tu sklidím sama,“ usmála se na mě povzbudivě. V tuhle chvíli můj výraz musel vypadat přinejmenším zoufale. Za žádnou cenu jsem právě teď nechtěla jít nahoru a naprosto se oddat výplodům mé zvrhlé fantazie, jež mě momentálně pevně držely na uzdě. Avšak neměla jsem na výběr. Pokud jsem nechtěla vzbudit ještě větší podezření, musela jsem uposlechnout. Neochotně jsem se zvedla od stolu a odevzdaně jsem zamířila k sobě do pokoje. Předem jsem věděla, co mě tam čeká a že to rozhodně nedopadne dobře. Ale nedokázala jsem tomu vzdorovat. Už jsem se mohla jen vydat po cestě, která mi byla předem určená.

Unaveně jsem za sebou zavřela dveře. Opřela jsem se čelem o teakové dřevo a čekala. Nemusela jsem vyčkávat dlouho. Mrtvolný hlas mě nenechal o samotě dlouho. „*Jaké to je, žít se mnou v hlavě?*“ zeptal se, v hlase jakýsi skrytý podtón, který jsem nedokázala přesně identifikovat. Možná v něm byla škodolibost smíšená s určitou dávkou lhostejností, to jsem stoprocentně určit nedokázala. Namísto odpovědi jsem mu odsekla otázkou. „Co po mně sakra chceš?“ zavrčela jsem zoufale. Má otázka se vznášela ve vzduchu dobrou minutu. Měla jsem chuť to drásavé ticho přehlušit jekotem, při kterém tuhne krev v žilách, ale musela jsem čekat. Tohle byla situace, ve které jsem musela udělat kompromis. „*Chci, aby ses nad sebou zamyslela.*“ Smrtečný šepot mi ovíjel vlákna paranoie kolem mysli. Zhluboka jsem oddechovala, snažila se popadnout dech a zároveň jsem začínala nabírat vzduch do plic, připravena začít křičet. Neměla jsem daleko k naprostému zhroucení, neboť jsem si najednou byla víc než jistá, že nejsem v místnosti sama. „*Neboj se. Ublížit si můžeš jedině ty sama,*“ vyšlo znenadání z opačného koutu místnosti, což mě donutilo uskočit s hrdečným výkřikem o krok dozadu. Když vtom jsem ho konečně spatřila. Přesněji řečeno velkou postavu zahalenou v černé kápi. „Kdo jsi?“ vydala jsem ze sebe přiškrkčeně, vyděšeně couvajíc, načež jsem narazila na chladné dřevo dveří mého pokoje. Tmavá postava mezitím opustila svůj stín v koutě a obezřetně se ke mně kradla. „*Kdo bys tak řekla, Leno?*“ tázal se, zatímco se teatrálně odmlčel. Vyděšeně jsem sebou cukla. „*Vážně nemáš ponětí?*“ zkoušel mě dál, ale já už začínala cítit, jak se mi podlamují kolena a jak se každou chvílí zřítím k zemi. „*Ne? Ty si mě doopravdy nepamatuješ?*“ Předem mnou se pomalinku rozprostírala hustá mlha, mezi kterou poletovaly různobarevné tečky, jenž mi znesnadňovaly pohled na cizince. Z posledních sil jsem pozvedla hlavu, abych se alespoň na sekundu mohla tomu cizinci naposledy zadívat do očí. „*Já jsem přeci tvoje svědomí, Leno,*“ vydechl a chladnou tvář se mi otřel o ušní lalůček, do něhož mi zašeptal svá poslední slova. Cítila jsem, jak se souběžně s kompletně ztmaveným zorným polem moje tělo sesouvá po hladké desce a tvrdě se setkává se studenou podlahou. „*Kéž bys žila lepším životem, když jsi měla ještě příležitost. Je mi to líto, Leno. Sbohem.*“ A pak se přede mnou tma zavřela.

Naráz jsem otevřela oči. Okamžitě jsem se prudce vymrštila do sedu. Namáhavě jsem oddechovala uprostřed parné srpnové noci, vlasy se mi vedrem lepily k oroseným spánkům a kapky potu mi ve stružkách sjížděly přes odhalená záda. Zoufale jsem ve tmě rukama jezdila po hedvábném prostěradle ve snaze najít snad nějaký vypínač, který by mi umožnil v místnosti vytvořit alespoň minimální šero, abych se ujistila, kde jsem a zda-li je tohle všechno skutečné. Ale nepochybně bylo. Takže to byl jen sen. Jenom neskutečně reálný a přesvědčivě věrný sen. „Je vše v pořádku, holčičko?“ přišla ke mně mamka v noční košili, sedajíc si na mou postel. „A-ano, je,“ přitakala jsem omámeně. Povzbudivě se na mě usmála a chytla moji ruku do té své. „Vždycky jsem tu pro tebe.“ Na okamžik jsem se zadívala do jejích mandlových očí a najednou jsem měla pocit, jako by se mezi námi nikdy nic nezměnilo. „Mám tě ráda, mamí. Mám tě moc ráda,“ a než stačila cokoli namítnout, vtáhla jsem ji do silného objetí.

Kristýna Mašková

PROČ?

Proč si muži nesmějí v místnosti nechávat klobouk a ženy ano?

Příčinu najdeme v historii. Klobouky byly symbolem třídy a společenského postavení. Až do 18.století se klobouky pyšnili především muži, např. Napoleon Bonaparte. Jelikož muži nosili klobouky ze symbolických důvodů, většina pravidel společenského chování se vztahovala právě na ně. Tradičně jim přikazovala smeknout vždy, když vstupují do místnosti. Částečně to bylo spojeno mimo jiné s odvěkým sklonem mužů k válčení. Obnažení hlavy se dřív považovalo za projev úcty. Když rytíř odložil přilbici, dával tím najevo, že se spoléhá na ochranu svého hostitele po dobu, kdy pobývá pod jeho střechou. Král očekával, že rytíři při jeho příchodu prokáží obnažením hlavy úctu k trůnu. Na tom lze vidět řetězec moci - pouze král nemusel smeknout. Ženám bylo dopřáváno více volnosti, protože jsou mírumilovnější.

Proč jsou zebry černo-bíle pruhované?

Nejspíš odpovíte: přece aby se zamaskovaly. Kde však najdete černo-bílý prales či džungli? Tygři díky svým pruhům splývají s vysokou trávou, ale zebry se v ní opravdu vyjímají. Jaký byl záměr matky přírody, když se rozhodla pro tyto barvy? Zvířata, která loví zebry, mají nejvíc napilno v chladných hodinách za svítání a za soumraku. Z dálky působí černé a bílé pruhy šedě, což zebrám za šera pomáhá splynout s okolím. A je tu ještě jeden důvod. Když je stádo zeber napadeno, divoce se komíhající, nepravidelné pruhy celého stáda útočící šelmu zmatou.

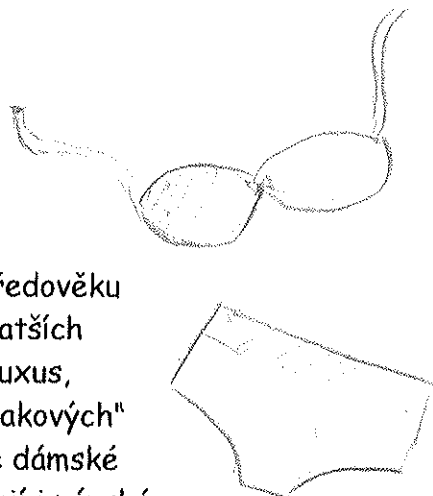
Proč se snubní prsteny nosí na prsteníčku levé ruky?

Manželství je bezesporu pradávnou tradicí. Snubní prsteny nosili už staří Egyptané. Domnívali se, že od prsteníku levé ruky vede přímo k srdci žíla, Římany nazývaná VENA AMORIS neboli žíla lásky. Prsten je nekonečný kruh, prosté, neporušené pouto, které má symbolizovat nepřetržitě trvání lásky, dokonce i po smrti.

Proč lidé nosí spodní prádlo?

Zřejmě především proto, aby omezili chození do čistírny. Staré národy nosily své oděvy přímo na těle a ještě ve středověku se pouze občas novlékaly jemnější oděvy a to pouze u bohatších vrstev. Ještě v 16. a 17. století byla spodní košile takový luxus, který si dovolili jen bohatí lidé. V 19. století začíná éra "takových" oděvů, které jsou pro ženy i muže stejné. Po roce 1925 se dámské oděvy začaly podobat dnešní době a zanedlouho se vylepšují i pánské oděvy. Po první světové válce Američané začali nosit něco jako plavky a pod košile trika bez rukávů.

Proč byli leváci často nuceni předělat se na praváky?

Latinské slovo levý - sinister má ještě význam zlý nebo špatný. Proto ve starých dobách leváci byli považováni za nečistou osobu. Indové si toto zachovali dodnes a i my považujeme vykročení pravou nohou jako úspěch. V bojích se však dělaly překážky pro nepřítele, který měl být pravák jako většina. Byl-li však levák, bojoval s mnohými výhodami. I to se později osvědčilo ve sportu - ping pong, box, tenis.

Jaký sport byl na světě první?

Asi lehká atletika nebo běh. Ten vlastně vznikl z touhy po svobodě a touze přežít. Skoro všude na každého cíhalo nějaké nebezpečí. 1500 let před naším letopočtem se uskutečnily jedny z prvních běžeckých závodů ve starém Egyptě. První olympijské hry se uskutečnily v roce 776 před naším letopočtem a trvaly jeden den. Začaly obětováním bohům a pak následoval běh na 192 metrů. Výherce závodu byl jistý kuchař Coroebus.

Z knihy „Kolik váží lidská hlava?“